

GECE SEVGİLİSİ

Ciloların tepesinde parlak bir ay. Yerlerde geç kalmış baharın kısa çayır çimeni, dağ çiçeklerinin acı kokusu, ağaçların karanlık gölgeleri. Uzak yıldızlara bakıyorum. İsmi bilmediğim uzak yıldızlara... Bir bir toplayacakmışım gibi bana yakın. Yıldızlara baktıkça küçülüyor, kayboluyorum. Sonra ayaklarım yere değiyor, kendimi buluyorum, doğayla kucaklaşıyorum. Böceklerin, tosbağaların, ceviz ağaçlarının kardeşiyim ben. Şu çıplak kayanın kovuğuna sinmiş öldüren çeliğin, sertleştirilmiş plastiğin yapay dostluğuna, hain tetiğine el uzatmış biri değil. Yaşamak için ona muhtaç olmak, ona sarılmak ağır geliyor. Sırtımı kayaya veriyorum. Bir sigara yaksam, salsam dumanını karanlığa. Soluklarımızı tutmuş bekliyoruz. Telsizden kısık, yarım konuşmalar geliyor. Kuleyi bulmaya çalışıyorum. İşte gene o yumuşak, ezgili ses. Gene mandalladı.

– İyi akşamlar, diyor.

Yanımdakiler hafiften gülüşüyorlar.

– Susun! İyi akşamlar bacım.

– Bırak şimdi bacıyı. Bu gece yıldızlara bakıyor musun?

– Bakıyorum. Ya sen?

– Ben de... Az önce sizin sol yanınızdan biri parladı kayıverdi, görmeni isterdim. Işığı yeşil gibiydi, hani eskiden Beyazıt Kulesi'nde yanardı.

– Sen nerden biliyorsun Beyazıt'ı?

– Dağdaki tek İstanbullu sen misin?

– Efendim, ne dedin?

Ses uğulduyor, kısılıyor, yitip gidiyor.

Bir zamandır bu böyle, gelip benim bandımı buluyor. Konuşuyoruz. Esmer, uzun saçlı, dişleri sırlak, yanakları çukurlu bir kadın olmalı. İşte böyle bir yüz uyduruyorum ona. Saçlarını dağda soğuk kar sularıyla yıkadığını düşünüyorum. Soğuk dere suyu, yıkanan kadın, ay ışığı müthiş uyarıyor beni. Neredeyse kim olduğunu unutacağım. Sesi öyle sıcak geliyordu ki! Numara mı yapıyor? Neden olmasın? Hah, buldum bizimkileri.

– Kule, cevap ver. İntikal tamam.

– Mevzilenin. Tamam.

– Yerinizde kalın. Tamam.

Kalıyoruz. Sonra aynı bölgede ileri geri, sağa sola, yukarı aşağı konuşlandırıyorlar bizi. Bir iki kez sesini duyar gibi oldum. Mandallamaya çalışıyordu sanırım. Sonra bir gece Ömer seslendi:

– Telsizi kap, seninki.

Nedense yalnız benimle konuşuyor. Çıkana, onu ver, diyormuş. Telsizi aldım. Gene aynı ezgili yumuşak ses:

– Arkanıza bak.

– Bakıyorum.

– Topağaçları gördün mü?

– Nereden göreyim karanlıkta.

– Neden? Geçende helikopter paket attı ya size.

– Demek izlediniz.

– Paketinizi bulduk. Baktık ilaç, almadık. Ben aldırmadım. Dedim belki ilaç sanadır.

Allah kahretsin! Bu kadın ne yapmak istiyor? Teması kesiyorum. Ertesi gece gene buluyor. Sanki yüzüne kapatmamışım gibi kaldığı yerden sürdürüyor.

– Demek İstanbul’dansın, diyorum.

– Hee.

– Neresinden?

– Sen bilmezsin, bizim oralar hep gecekondudur.

– Ama Beyazıt’ı biliyorsun?

– Biliyorum. Beyazıt muhallebicisinden çok börek aldım yedim.

– Ne o, açsınız galiba? Börekler falan giriyor düşlerinize.

– Hainlik etme. Dağ başında muhabbet ediyoruz.

– Açsanız bize gelin, bizde ekmek bol.

Küfrediyor, teması kesiyor.

İçimde bir hüznün. Ne gerek vardı, diyorum. Acıyorum ona. Oysa bana acımadan tetiğe basacağını biliyorum. Dönüp kovuğa giriyorum. Nöbete kadar uyumalıyım. Çabucak dalıyorum. Sonra nöbet. İlk saat sakın. Gene yıldızlarla ben. Birden kadın fısıldaşmaları duyuyorum. Dağ başında kadın ne gezer diyorum. Ses kısık, ama güçlü.

– Bu tarafa geçelim, ters yöndeyiz, diyor.

Donup kalıyorum. İçimize kadar girmiş olabilirler mi? Karanlıkta görmeye çabalıyorum. Bizimkiler taciz ateşine başlıyorlar. Silahların sesi, mermilerin parıltısı üzerimizden akıp ötelere iniyor. O sabah geven dallarında bir saç bağı buluyorum. Az ötesinde, boş bir şarjör.

Daha sonraki günlerde de mandalladı birkaç kez. Yıldızlara neden bu kadar meraklı, bilmiyorum. Gökyüzünün sonsuzluğu onu da etkiliyor olmalı. Takımyıldızlarını, gezegenleri, uyduları, bilimsel adlarıyla sayardı bazen. Gökyüzünde sürer giderdi konuşmamız. Adını “Gece Sevgilisi” koymuştum. Takımdakiler tanıyorlardı artık. Banda girer girmez seslenirlerdi:

– Koş, seninki!

Bir kez duymuş olmalı, kızdı.

– Söyle onlara cıvıklık yapmasınlar. İnsan gibi konuşuyoruz şurada.

– Peki peki, kızma. Ne yaptınız bakalım bugün?

– Sizi gözetledik.

– Eylem mi planlıyorsunuz? Bize mi?

– Boş ver şimdi bunu. Bu gece nöbetteysen, ay üçte doğacak. Hâresinde bir yıldız göreceksin. Ama dikkatli bak,

kuzeybatıya. Ay batıya yaklaştıkça uzaklaşacak yıldızdan, yıldız yakut kızılı olup parlayacak. Hayran olacaksın, küçük bir yıldız, kaçıрма!

– Peki bakarım. Sonra?

– Sonrası ne?

– Neden giriyorsun bandıma?

– İyi, çıkıyorum. Hoşça kal.

– Dur gitme, yani neden yapıyorsun bunu?

Yanıt yok.

– Kaç yıldır dağdasın?

Bir çocuk gülüşü telsizden geceye akıyor, bu kez o kapatıyor.

Bu onunla son konuşmamız oldu. İki üç gece sonra köylerden birine baskın yapılacağı bildirildi. Uzaktan tertibat aldık, mevzilendik. Gece bitmek bilmiyordu. Birden gözüme karanlık gökyüzünde parlak kırmızı bir yıldız ilişti. Birkaç gece önce söylediklerini anımsadım. Gerçekten ay batıyor, yıldız hızla ondan uzaklaşıyordu. O sırada silahlar patırdamaya başladı. Köyün kenar evlerinden birinde makineli ile çapraz ateş ediliyordu. Aynı şekilde karşılık verdik. Sürünerek yoğun ateş altında ilerliyorduk. Sonunda bizimkiler ağır silahları ateşlediler. Az sonra makineli sustu. Köylüler yangını söndürmeye çalışıyorlardı. Bir iki el daha ateş ettiler. Sonra tamamen kesildi. Biz de ateşi kesip bekledik. Tan ağarırken köye girdik. Makinelinin olduğu evde üç erkek iki kadın vardı, ölmüşlerdi.

Kadınlardan birinin ayağındaki postallar dikkatimi çekti. Dallı güllü entarisinin altında asker giysileri vardı. Demek kadın kılığında köye girmişlerdi. Onları erkeklerin yanına taşıırken, nasıl oldu bilmem birinin açılan yakasından teni görünüyordu. Gerçekten kadındı bunlar. Uzun, siyah saçlarını poşularının içine sımsıkı sarmışlardı. İçimde sızılı bir bıçak yarası açıldı. Gece sevgilisi bunlardan biriymiş, onu tanıyacaktım gibi yüzlerine dikkatle bakıyor, hayalimdeki sırlak beyaz dişleri, çukurlu yanakları arıyordum.

Gece sevgilisi bir daha beni hiç aramadı. Telsizi sık sık açık bırakıyordum. Sonradan Ömer'den duymuşlar. Bir iki kez banda girip beni sormuş. Bilmem gerçek bilmem yalan.

O kırmızı yıldızı bir daha hiç görmedim. Ama hâlâ ay batarken umutla bakarım. Sonsuz gökyüzünde küçük bir kırmızı yıldızı arar gözlerim. Kimbilir, belki bir kez daha görürüm...

KOLA

Liman ay bahçesinde mevsimin yeni başladığı gnle-
re özgü temizlik, tertip düzen vardı. Herkes, birkaç güne
kalmaz sıcaklar bastırır, diyordu. Biracı İngilizler, soda-
dan başka bir şey içmeyen pasaklı gezginler, sıcaklarla
birlikte gelirlerdi. Patron umutla bekliyordu. Halil onun
birkaç hafta sonra işlerin bu kez de iyi gitmeyeceğini anla-
yarak her şeye boş vereceğini biliyordu. Örtüler kirlendik-
e daha az yıkanacak, minderler sigara yanıklarıyla deli-
necek, kırılan şemsiyeler eğri büğrü, öylece kalacaktı.

Masaların arasında dolaşan garson uzaktan seslendi:

–  kola, iki ayran, bir de ay.

– Tamam, dedi Halil.

Ocağa döndü, buzluktan kolaları çıkarttı, pat pat açtı, kapaklarını ayağının ucuyla dışarıya fırlattı. Uzandı ayranları aldı, çay musluğunu açacakken gözü istemeden buğulanmış kola bardaklarına ilişti. Birden içi döndü, mide özsuğu boğazına yükseldi. Kimseye göstermeden usulca çömeldi. Beyaz, saydam bir yudum salgı dudakları arasından yere uzadı. Elinin içiyle ağzını sımsıkı sildi. Garson o sırada geldi. Boş bardaklara, Halil'e baktı. Hiç ses etmedi, usulca çayları doldurdu, denize yakın masalara yöneldi.

Halil kola şişelerine, bardaklara bakmadan dışarı çıktı, yüzünü rüzgâra verdi. Bütün bunlar anahtarlık yüzünden, dedi. Bir başka yerde bir başka zamanda yitip gitmiş gibiydi.

Bunu bana Celal vermişti. Al, demişti, benden sana yadigâr olsun. İlk kez böyle bir anahtarlık görüyordu. Bizim buralarda mürekkep balığı avlanır. Mor-lacivert boyası, mavi deniz suyuna ağır ağır karışır. Balığın kemiğini çıkartırlar, saydam yassı bir şeydir. Ona benziyordu, plastikle kemik arası bir şey. Ucuna bir halka geçirilmişti. Aldım. Neden bilmem hiç anahtar takmadım ona, ama atmadım da.

Celal'den çok şey öğrenmişimdir, hem hayata hem askerliğe dair. Eğitimde ter dökmezsen, çatışmada kan dökersin, derdi. Birkaç kez ölümden kurtarmıştır beni. İlk yeni gittiğim sıralardaydı. Operasyona çıkacaksınız, dediler.